

Indiansk tortur

Denne historie er inspireret af en afhandling, jeg læste for fyrré år siden. Den beskrev hvorledes skovindianere, fortrinsvis Irokesere, i det nordøstlige Amerika og Canada, behandlede fanger. Irokeserne var en kraftfuld sammenslutning af stammerne Onondaga, Mohawk, Oneida, Cayuga, and Seneca.

Da jeg vågnede befandt jeg mig i et bur af tynde stokke bundet sammen med barkstrimler. Jeg kunne ikke rejse mig, men lå på alle fire og krøb sammen som et dyr. Det var tidligt på morgenen, og foruden at have en grim smerte i hovedet frøs jeg. Jeg var komplet nøgen. Et par magre hunde løb omkring mellem ti - tolv indianske tipier, som stod godt skjult i en lille kløft med tæt bevoksning. Det havde jeg ikke kunnet se om natten, da indianerne bragte mig her til.

Min ven Red var også til stede. Mens jeg havde været bevidstløs, havde indianerne haft travlt med Red, og lige nu var jeg glad for at Red var i centrum for deres opmærksomhed og ikke mig.

På en åben plads stod to granrafter med omkring en meters afstand. En tredje rafte sad vandret en halv meter over jorden. Red stod på den vandrette rafte med spredte ben og fastbundne fødder. Hans håndled

var bundet til toppen af granrafterne. Red havde det ukomfortabelt, og han så bange ud. Det kunne jeg godt forstå, for han var nøgen lige som mig, og fordi han stod et stykke over jorden var hans kønsdele i arbejdsøjde.

Red havde pæne nosser, fyldige og spændte, samt en pik der heller ikke havde noget skamme sig over trods den kølige morgenluft. I øvrigt svedte han. Det måtte være af angst. Vi vidste begge hvad indianere, især deres squawer, gør med hvide mænds kønsdele.

En gruppe unge squawer og en flok snavsede småpiger kom ivrigt pludrende hen mod os. De havde spidse stokke, som de stak ind gennem tremmerne til mig. Målet var min ende og mine kønsdele, og fordi min bevægelsesfrihed var begrænset, havde de held med deres forehavende. Men trods angrebene var jeg glad for at være buret og ikke i Reds sted, for pigerne tabte snart interessen for mig og stimlede sammen om Red.

To af dem gik om bag Red. De stak ham hårdt i enden med de spidse kæppe, og Red gav et hyl for hvert stik. At give lyd fra sig under tortur er efter indiansk opfattelse det mest skamfulde man kan gøre. Indianere er opdraget til at udholde tortur i tavshed. Derfor var det en særlig fornøjelse for dem at tortere hvide mænd som græd og skreg. Det vidste vi. Desuden fik squawerne altid førsteretten som en særlig ydmygelse. Trods smerten, eller måske på

grund af den, fik Red erektion og skød hofterne frem som om han bollede den friske luft. Hans bevægelser fik squawerne til at grine højt og de små piger til at fnise. Det var seksualundervisning på indiansk.

En gammel kvinde kom til. Hun bandt en lædersnøre om Reds halvstive pik lige bag pikhovedet, og jeg kunne høre på Red at det gjorde ondt.

Men det med at gøre ondt var først lige begyndt. To andre kvinder stillede sig op til Red og greb ham i håret, hvorefter de maste pinde mod hans kæber og tvang ham til at stikke tungen ud. Den gamle squaw rakte den frie ende af snøren fra Reds pik op til de andre. Snøren var forsynet med en bensplint som kvinderne stak igennem Reds tunge, de trak snøren gennem hullet og strammede til Reds pik lå op ad hans mave, og hans ansigt med åben mund og tungen ude var bøjet så hagen rørte hans bryst. Jeg vidste ikke at Reds tunge var så lang, det vidste Red nok heller ikke før nu. Den gamle strøg undersiden af Reds pik med en kroget finger, og Red jamrede af smerte fra pikhovedet og fra sin gennemborede tunge.

Det virkelige mål for squawernes opmærksomhed var klart nu da Reds nosser hang frit. Den gamle squaw fremtog endnu en lædersnøre fra en lerkrukke. Læderet var vådt og blødt. Hun vikled snøren om Reds nosser helt oppe under maven. Jeg havde hørt om det trick. Lædersnøren ville tørre og langsomt blive strammere.

Der gik en time, solen kom op, og indianerkvindene flyttede deres gøremål - syning, ordning af skind og mad - hen foran Red, hvor de pludrede og snakkede mens de morede sig over den hvide mand der ikke kunne udholde torturen.

Ved middagstid kom jægerne tilbage fra jagt. De stillede sig foran stakkels Red og fremviste deres pikke. Så greb de leende deres kvinder og forsvandt ind i teltene et stykke tid.

Men de vendte snart tilbage for at overvære Reds langsomme kastration. Fire timer varede det. Red skreg umenneskeligt. Desperat vred han sig uden at opnå andet end at indianerne lo ad ham. Lædersnøren tørrede ind og Reds nosser stod ikke til at redde.

Den gamle kvinde gik om bag Red. Hun greb om hans ubrugelige nosser og snittede dem af neden for lædersnøren. Det blødte næsten ikke. Så tog de Red ned. Da han lå på jorden pressede kvinden de afskårne nosser ind mellem hans halvt adskilte læber.

Sådan døde Red, kvalt i sine egen nosser, han havde altid pralet af deres størrelse, nu var de for stor en mundfuld for ham.

Flokken vendte sig mod mig. De trak mig ud af buret og hen mod stativet hvor Red havde hængt. Da de løftede mig op på Reds plads bemærkede jeg et nyt ansigt blandt indianerpigerne. Det var den pige mig og Red havde mødt ved floden i aftes. Endnu engang fortrød jeg det sjov vi havde haft med tøsen.

